

Refleksjonsbrev Oktober

VENUS

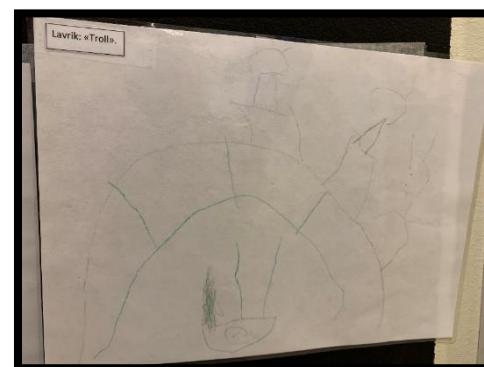
En konkret tittel på prosjektet har tatt form ved hjelp av drøftinger om hvor veien går videre. Vi har landet på eventyret om Bukkene Bruse. Barna har vist stor begeistring i samlingsstunder hvor eventyr ble fortalt; de satt som tente lys, og har i ettertid både spurt om å bli fortalt flere eventyr, men også lekt ut eventyr selv. En naturlig prosjektittel ble derfor:

DET VAR EN GANG

Med dette som utgangspunkt kan vi fortsette å jobbe med det konkrete eventyret Bukkene Bruse. Mulighetene for å oppdage, utforske og lære er mange!

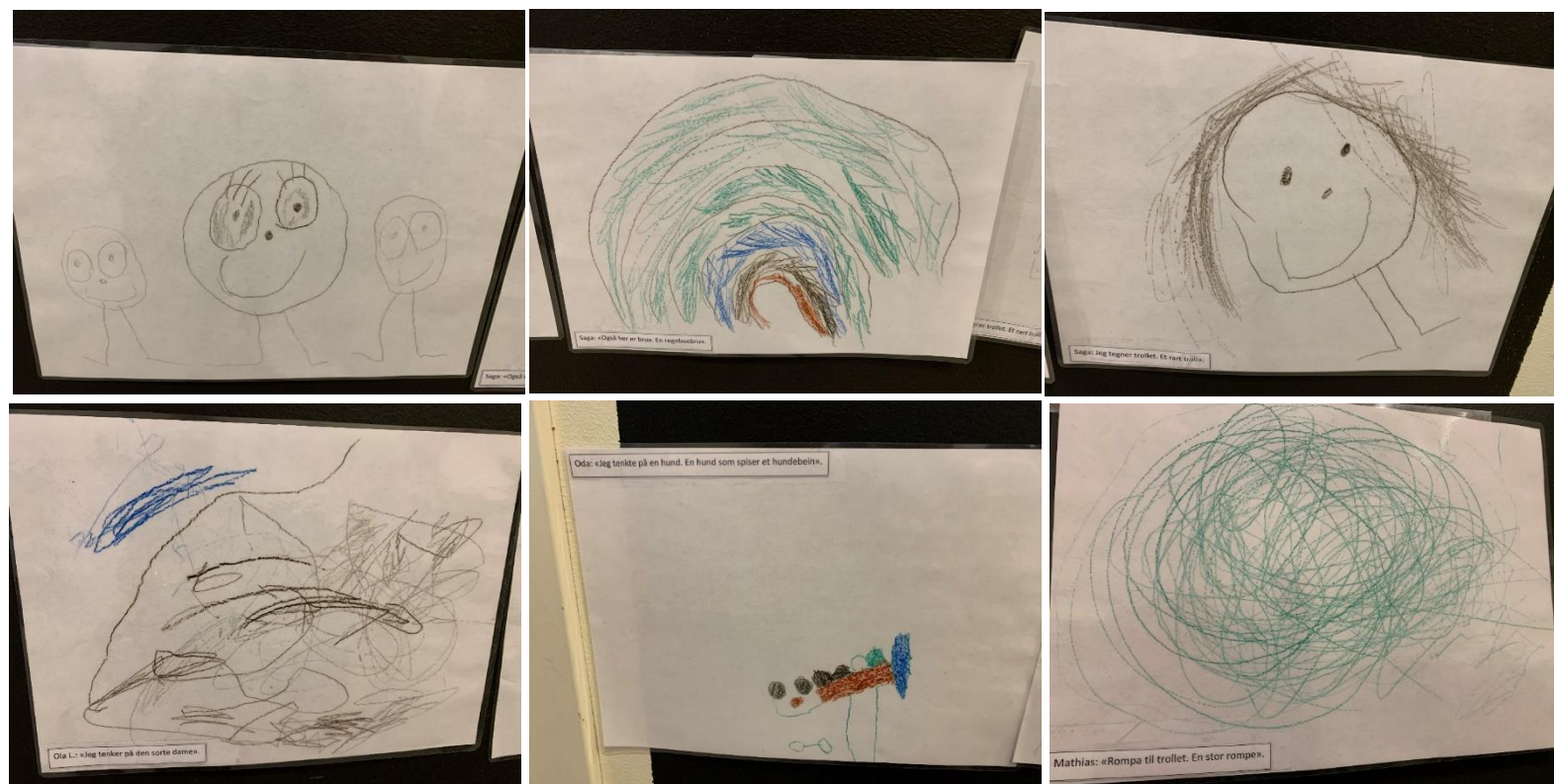

Skapergleden vi håpet på å se hos barna denne måneden har vist seg hos flere. I slutten av forrige måned begynte barna å tegne til lydboken om Bukkene Bruse, dette har de fortsatt med denne måneden. I disse prosjektøktene ser vi at barna benytter seg av ulike strategier underveis mens de tegner. Noen tegner alle karakterene fra eventyret på et ark mens andre trenger flere ark hvor en karakter per ark får ta form. Noen velger å kun tegne den store rompa til trollet mens andre tegner en strek som er bru og bruker fingrene sine som bukkene bruse. «Se, her går den minste bukken over brua, tripp trapp, tripp trapp» sier barnet mens det tripper med fingeren sin over streken. Noen velger seg ut en ting som for eksempel en stein eller gresset bukkene skulle gå til og forteller en ny liten historie rundt tegningen sin. Spørsmål som dukket opp under prosjektøktene var: Skal vi voksne forklare hva vi skal gjøre flere ganger om et barn tegner noe helt annet? Skal vi stille oppfølgingsspørsmål

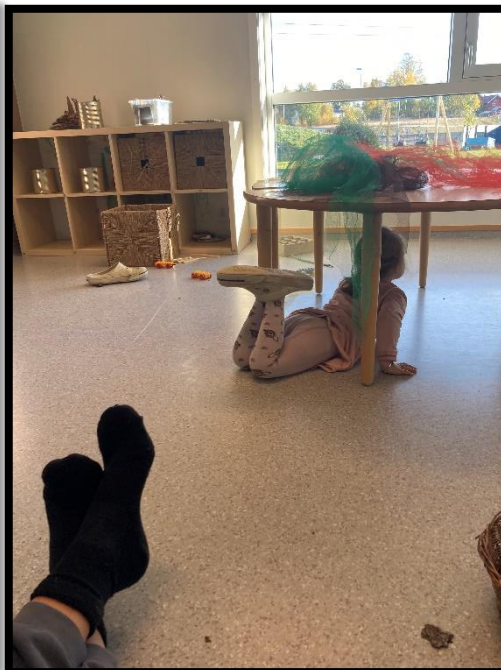

underveis? Skal vi kommentere det som skjer på lydboken? Kanskje vil barna finne dette som inspirasjon? Eller skal vi bare være helt stille? Hvilken rolle vi voksne har i denne settingen har mye å si for barnas kreativitet. Etter første prosjektøkt måtte den voksne se litt på sin rolle. Den første økten bar preg av mye oppfølgingsspørsmål og veiledning til barna som tegnet. Må vi alltid lede barna inn på bukken bruse eventyret, eller er det helt greit at barnet tegner og snakker om «den sorte dame båten» han fikk i går, eller at ei jente tegner hunden hun ønsker seg som hun skal gi et hundeben til? Vi voksne måtte ta en runde på hva målet egentlig er med denne prosjektøkten? Er det at vi skal vise frem produktene eller er det spennende å utforske hva barna assosierer med det de hører på eventyret? Hva er barna opptatt av, og hva er det som gir barna mening når de hører på eventyret? Gjenspeiler interessen deres det de velger å tegne på papiret?

Barna var veldig opptatt av sitt ferdige produkt og ønsket at mamma og pappa skulle få se hva de hadde tegnet. Vi snakket om at vi kunne henge bildene opp på prosjektveggen vår slik at mammaer og pappaer kunne se dem. Men hvor går veien videre? Kan vi bruke disse bildene i en ny prosjektøkt? Hva kan vi gjøre med de?

Et prosjektrum tar form, og prosjektet blir mer synlig i det fysiske miljøet. Fra tidligere har vi allerede malt figurene fra eventyret på veggen på familierommet, men nå har vi også et nytt rom hvor kreativ lek og formingsaktiviteter kan finne sted. Et rom preget av udefinerte materialer som bringer naturen inn og skaper nye muligheter for utforskning og samspill. I rommet finnes ingen fargerike leker i plast, men et rikt utvalg av pinner, steiner, kongler og diverse annet som kanskje kan være med på å hente den magiske trolske stemningen fra skogen inn på Venus? En gruppe barn får gå inn der for første gang. Hvordan brukes rommet? Blir det til den type lek vi voksne har sett for oss når vi bestemte at de skulle få et nytt sted å utforske sin interesse for Bukkene Bruse? Vi ser at barna benytter seg lite av dette rommet i hverdagen, og hva er grunnen til det? Hva kan vi gjøre for å vekke interessen? Vi har snakket om at barna kanskje ikke føler eierskap til rommet fordi det er vi voksne som har formet det? Vet barna hva de kan leke der inne? De er vant med definerte leker, og hva skjer når vi fjerner disse i et helt rom? I skogen blomstrer jo leken, hva er grunnen til at det ikke gjøres i dette rommet?

Prosjektrommet er et rom i stadig endring hvor det kan tilføres nytt lekemateriell, men som også kan brukes til styrte aktiviteter. En blanding av et rom skapt for rollelek og kreative prosesser. Vi har nemlig også brukt rommet når vi har jobbet med konkrete formingsaktiviteter knyttet til prosjektet. Dette er med på å sette en helt annen stemning for aktivitetene, kontra å gjennomføre aktiviteter på atelieret eller på selve avdelingen. I denne omgang har noen av barna fått jobbe med to andre formingsmaterialer; plastelina og ull. Under prosjektøkten med ull som materiale kunne man se at barna møter materialer på ulike måter, og knyttet ulike assosiasjoner til ullen. Et av barna ville ikke lage bukkene bruse siden hun syntes at ull ligner på håret til trollet. Har troll ull på kroppen? Hvordan ser egentlig et troll ut?

Videre i prosjektøkten møter barna en utfordring. De har ikke horn til bukkene. Den voksne oppfordrer barna til å lete i de udefinerbare materialene vi har på prosjektrommet. Er det noe her vi kan bruke? Sammen kommuniserer barna, og samarbeider slik at de får knekt noen store pinner til mindre biter, og dermed har bukkene fått horn. «Men hva med trollet?» sier et av barna. Det oppstår en samtale om trollet også kan få horn. Hvordan kan vi jobbe videre med erfaringene fra denne prosjektøkten?

I skogen tripper vi fortsatt over broen, og hvem vet hvor veien går og hva det er vi tripper over neste gang?